

Усі релігійні системи «...сходяться у вченні про неприпустимість поганих діянь мови, таких, як брехня та лихослів'я, а також поганих фізичних діянь, таких як крадіжка та вбивство» [1, с. 96]. Але багато менш розповсюджених філософських та містичних вчень, наприклад теософія, сходяться ще й у тому, що усі релігії, як і усі люди, мають одне джерело походження. Якщо людство – це Братство, поєднане джерелом походження та загальними цілями, то нащо йому гроші? Хіба в родині відносини будуються на принципах грошової еквівалентності?

1. *Далай-лама XIV*. Буддизм Тибета / В кн.: Буддизм. Четыре благородных истины. – М.: Изд-во ЭКСМО-Пресс, 2001. – 992 с.;
2. *Маркс К.* Капитал, т. I. – М.: Госполитиздат, 1950. – 794 с.;
3. *Уайльд О.* Полное собрание прозы и драматургии в одном томе. – М. Альфа-книга, 2008. – 1264 с.

Ольга Божок

Національний технічний університет «Київський Політехнічний Інститут»

**ГРОМАДСЬКЕ САМОУПРАВЛІННЯ
ТА АДМІНІСТРАТИВНА СУБКУЛЬТУРА НА ШЛЯХУ
ДО ДІАЛОГОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

Діалогічність як преферентний напрям творення нової аксіосфери функціонування державної служби в українському соціумі обумовлює осмислення складових адміністративної субкультури з позицій соціально-філософського знання. Субкультура державних службовців – складний багатовимірний феномен, який розкриває суспільні суперечності формування громадянського суспільства в Україні, де сьогодні панують залишки авторитаризму та чиновництва.

Специфічність комунікативної моделі сучасної адміністративної субкультури розкриває її головна риса, а саме: відсутність двостороннього зв'язку. Діалог між чиновником і громадянином перетворюється на монолог у формі прохання із наданням певної винагороди або полілог, коли у ролі третіх осіб виступають родинні зв'язки й впливові знайомства. Сучасну державну службу характеризують корпоративність, замкнутість, конфлікт особистісних інтересів та цілей, соціокомунікативне відчуження (саме ця специфіка продукує теперішній впізнаваний «чиновницький взірець») – все це чинники абсолютизації влади державного службовця. Корупція, швидкоплинна зміна кадрів, відсутність кваліфікованих фахівців є неминучими складовими перехідного періоду управлінської кризи, яку переживає українське суспільство.

Новий комунікативний вимір буття субкультури державних службовців сформує соціальне поле для освоєння корпоративних цінностей, наслідування духовно-етичного зразку, виховання почуття соціальної відповідальності та налаштує взаємодіючі інформаційні важелі впливу як з боку чиновників, так і зі сторони громадськості. Тому набуває актуальності трансформація уявлень, знань стосовно сенсу поняття «дуумвірату» у соціокомунікативному просторі сучасності.

Ще за часів середньовічної культурної традиції двоосібне управління позначалося саме терміном «дуумвірат», який пояснював необхідність рівноправного правління двома консулами, двома головами адміністрацій, двома законодавцями, двома братами, як відбувалося на Україні за часів Галицько-Волинського князівства. Можливо звідси беруть свій початок управлінські засади стосовно адміністративних посад у місцевих органах державного управління й одночасного часткового дублювання функціонального призначення місцевого самоврядування.

«Співуправління» державних органів влади і громадських організацій як ефективну модель соціального керування державними інституціями обумовлює репрезентація змінених форм суспільного мислення щодо гуманістичного наповнення адміністративного комплексу. Громадянське суспільство, розшарування якого відбувається під впливом полікультурних утворень, якими виступають різноманітні соціокультурні інституції, які є незалежними від

адміністративних та бізнес-структур, які виконують посередницьку роль та наділені здатністю до самоорганізації з метою правового захисту суспільних інтересів та демократичних цінностей, за певних конкретно-історичних умов може бути опозиційними державним установам.

Полярність основних засад громадянського суспільства і сучасної адміністративної субкультури визначається принциповою несумісністю їх внутрішнього «ядра», де усі інші сегменти нівелюються через відсутність чітко сформованого національного та ідеологічного каркасу. Розірваний комунікативний зв'язок між державними управлінськими структурами і громадським самоврядуванням обмежує обмін соціальним досвідом та духовним капіталом, тим самим діалогічна модель співуправління перетворюється на модель співіснування двох соціальних організацій.

Адміністративна субкультура у сучасному українському суспільстві є простором посткомуністичного мислення, де крізь призму суспільних відносин влада-народ, у процесі переформатування «радянської спадщини», громадське самоуправління переживає глибоку кризу, значно більшу й значущу, оскільки у ньому відсутня соціальна практика, дія направлена на пошук конструктивних механізмів реагування на результат (або його відсутність) роботи управлінських структур, через що у соціумі зазвичай панують песимістичні настрої, «синдром постійного незадоволення».

Усталені форми буття адміністративної субкультури вимагають постановки нових гуманістичних цілей, завдань перед українською державою, де пріоритетним напрямком державотворення є розбудова громадянського суспільства, національний розвиток місцевого самоврядування та громадянської культури як альтернативних чинників трансформації соціуму.

Нові аксіологічні виміри субкультури мають сформуувати модель діалогового співуправління, яка створить умови для повноцінного функціонування громадського самоврядування, за умови якого, державний службовець як фахово підготовлений спеціаліст стане експертом, речником та помічником і буде працювати у відповідності до запитів громадянського суспільства. Почуття патріотизму, громадського обов'язку, соціальної відповідальності формуються у особистості в руслі духовної, політичної, економічної та правової культурної багатоманітності, і є детермінуючими чинниками творення нового соціокультурного контексту буття корпоративної культури державних управлінців. Як зазначає у своїй дисертації Науменко О. М. «...Жодні офіційні інструкції не можуть запрограмувати діяльність державного службовця на максимальну користь суспільству, окрім самовизначення індивіда в зоні вільного вибору життєвої стратегії поведінки...». [2; 51]

Отже, сучасний «дуумвірат» – це і є моделі «співуправління», але ж у гуманістичному експлікаційному контексті: це встановлені вимоги адекватного

комунікативного консенсусу, взаємодії, взаємокоригування, взаємопослуг між народом та владою відповідно до соціальних запитів сучасного суспільства; це співпраця двох складних соціальних підсистем – чиновника і громадянина як представників протилежних соціально-професійних груп, носіїв відповідних культурних парадигм.

Поліфункціональна сутність феномену субкультур у відображенні «великої» культури має змогу змінити співіснування державних органів влади і громадського самоврядування на співбуття адміністративної субкультури та громадських об'єднань й забезпечити творення багатовекторної методології універсального співуправління, нової корпоративної культури державного службовця, яка б відповідала цінностям громадянського суспільства .

1. *Науменко О. М.* Становлення і розвиток адміністративної субкультури в Україні: дис... канд. філософ. наук: 09.00.03 [Електронний ресурс <http://www.nbu.gov.ua>] / О.М. Науменко; Південноукр. держ. пед. ун-т (м. Одеса) ім. К.Д.Ушинського. — О., 2006. — 199 с.

Грина Доля

*Регіональна філія Національного інституту стратегічних досліджень,
Донецьк*

КОМУНІКАЦІЙНИЙ АСПЕКТ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВИХ РАД